

begået en overtrædelse af straffeloven, men som har et politisk medansvar for, at det har kunnet få lov at udvikle sig i det omfang. Og de skal drages politisk til ansvar.

Og så skal vi have afklaret, hvordan det kunne gå for sig. Hvad er det, der er galt med vores system, siden der kunne være en sådan kommune, hvor retten ophørte, når man kom til kommunegrænsen? Og vi skal sørge for, at vi gør, hvad vi kan, for at det ikke kan gentage sig i andre kommuner.

For at sikre, at de, der har et politisk ansvar, bliver draget politisk til ansvar, og for at sikre, at vi får set, hvad det er for nogle systemfejl, vi skal ændre på, så er vi nødt til at have en undersøgelseskommission. Der er ikke nogen andre, der undersøger de to aspekter. Det er ikke det, politiet undersøger, det er ikke det, tilsynsrådet undersøger, det er ikke det, Jens Peter Christensen-udvalget undersøger. De undersøger kun en lille del af sagen hver for sig.

Så bliver der spurgt: Hvorfor nu? En undersøgelseskommission tager jo lang tid. Netop! En undersøgelseskommission vil sidde i mange år. Men hvis vi først skal vente de mange år, mens straffesagen kører, og så bagefter sætte en undersøgelseskommission i gang, så kommer det jo til at tage dobbelt så lang tid. Så kan der gå 5-10 år, før vi får sat undersøgelseskommissionen i gang. Og den skal så sidde 5-10 år. Det er derfor, vi skal have undersøgelseskommissionen i gang nu, så vi også kan få afklaret det politiske ansvar, så borgerne i Farum kan få et svar på, hvorfor de skal gå fra hus og hjem, og hvem det er, der har det politiske ansvar.

Den situation, vi har i Farum, er en situation, ingen havde forestillet sig, da man lavede loven om undersøgelseskommissioner. Så kan man sige: Nå, det her havde ingen forestillet sig. Ingen havde overhovedet forestillet sig en situation, hvor man havde en skandalesag, hvor det allerede fra starten lå klart, at der var begået ulovligheder, hvor det allerede fra starten lå klart, at politiet skulle i gang med en strafferetlig efterforskning og er gået i gang med en strafferetlig efterforskning. Hele loven om undersøgelseskommissioner er tænkt for det modsatte, nemlig at man først har en undersøgelseskommission, der undersøger, hvorvidt der overhovedet er noget grundlag for at drage nogen strafferetligt til ansvar.

Så kan vi enten vælge at sige: Jamen så må vi ændre loven om undersøgelseskommissioner, så den kommer til at passe, eller vi kan se på, om

man alligevel kan bruge loven om undersøgelseskommissioner, fordi den jo også handler om de samfundsmæssige fejl, de systemfejl, som man skal rette op på. Og det, vi så fra forslagsstillernes side har valgt at sige, er: Vi har behov for at få den her undersøgelse i gang. Vi er nødt til at komme i gang med en undersøgelse af, hvem der har det politiske ansvar, hvor alle svigtene lå henne. Og så må man så lave en afgrænsning.

Selvfølgelig skal man sikre, at retssikkerheden er i orden for dem, der kan risikere at blive draget strafferetligt til ansvar. Men der er jo så mange elementer, der kan inddrages, at der vil være rigeligt for undersøgelseskommissionen at tage fat på blandt de dele af sagen, hvor man ikke kan forestille sig, at nogen har begået noget strafbart, mens man afventer, at straffesagen bliver skåret til over for dem, der skal stilles strafferetligt til ansvar.

Så kommer der en række indvendinger fra regeringen. Jeg håber ikke, at det er, fordi regeringen vil trække tiden ud. Jeg håber ikke, at det er, fordi regeringen er ved at gennemføre Farummodellen på landsplan og ikke har lyst til at have en undersøgelseskommission siddende, som ruller op, hvad sådan en Farummodel fører til, mens man er ved at gennemføre den på landsplan. Det ville jo ikke se så kønt ud.

Jeg håber også, det ikke er, fordi man ikke ville have, at der skal køre en undersøgelseskommission, mens man har EU-formandskabet, for det ville heller ikke se så godt ud, hvis ministre skulle ind og afgive forklaring for en undersøgelseskommission. Jeg håber, at det er rigtigt, at det er, fordi man har lyttet til Justitsministeriets embedsmænd.

Kl. 15.05

Men så er jeg nødt til at sige, at Justitsministeriets embedsmænd ikke altid har ret. Det sker en gang imellem, at Justitsministeriets embedsmænd tager fejl. Det er oven i købet nogle gange sket, at det har været Justitsministeriets embedsmænd, der har været genstand for undersøgelser fra undersøgelseskommissioner.

Derfor synes jeg, at vi for at slippe for enhver mistanke om, at nogen har noget i klemme, skal få nedsat denne her undersøgelseskommission, og så må de mennesker, vi sætter i undersøgelseskommissionen, som jeg kunne forestille mig også var andre end jurister for at få anden form for sagkundskab med end juraen, kunne komme i gang med at se på hele det omfattende sagskompleks. Og så må de lave den afgrænsning,